

# Чіткий компас мого життя

Рід Мунів походить з містечка Нампъон поблизу Наджу, провінція Чолла, що за 500 кілометрів на південь від Сеула, у південно-західному регіоні країни. У мого прапрадіда Мун Сон Хак було троє синів. Наймолодшим з них був мій прадід Мун Чон Иль, у якого було троє синів: Чі Гук, Шін Гук і Юн Гук. Мій дід, Мун Чі Гук, був найстаршим.

Дід Мун Чі Гук не був письменним, оскільки не навчався ані в сучасній, ані в традиційній сільській школі. Однак він міг настільки сконцентруватися, що декламував повний текст корейського перекладу Саньґочжи, після того як хтось інший його прочитував. І це стосувалося не лише Саньґочжи. Коли він чув, як хтось розповідає цікаву історію, то міг запам'ятати й переказати її ледь не слово в слово. Він міг запам'ятати будь-що, почувши це лише раз. Мій батько успадкував від нього ці якості; він міг напам'ять співати християнський гімн, що складається з понад чотирьохсот сторінок.

Дотримуючись заповіту свого батька, дід прожив життя, прагнучи віддавати, але не зміг зберегти сімейний статок. Це сталося через його молодшого брата, мого двоюрідного

дядька Мун Юн Гука, який, позичивши гроші під заставу сімейного майна, все втратив. Після цього випадку члени родини пережили дуже важкі часи, але ні дід, ні батько ніколи погано не відгукувалися про Юн Гука. Вони знали, що він не спустив ці гроші на азартні ігри чи щось подібне, а надіслав їх Тимчасовому уряду Республіки Корея, який перебував у Шанхаї, Китай. На той час сімдесят тисяч вон були великою сумою, і всі ці гроші мій двоюрідний дядько пожертвував на рух незалежності.

Дядько Юн Гук, випускник Пхеньянської семінарії і пастор церкви, був інтелектуалом, який вільно володів англійською мовою і добре знався

на китайській філософії та літературі. Він служив пастором, відповідальним за три церкви, у тому числі церкви Док Хин у Доконмьон. Разом з Чве Нам Сон брав участь у підготовці Декларації незалежності 1919 року. Однак, коли з'ясувалося, що троє з шістнадцяти християнських лідерів, які підписали Декларацію, були пов'язані з церквою Док Хин, дядько вилучив своє ім'я зі списку. Лі Син Хун, один з тих, чий підпис залишився і який працював з моїм двоюрідним дядьком над створенням школи Осан, попросив дядька Юн Гука подбати про його справи на випадок, якщо рух за незалежність зазнає невдачі і він загине від рук японської колоніальної влади.

Повернувшись до рідного міста, дядько Юн Гук надрукував десятки тисяч корейських прапорів і роздав їх людям, які вийшли на вулиці, щоб висловити підтримку незалежності Кореї. У демонстрації взяли участь директор, викладачі та близько двох тисяч учнів школи Осан, майже три тисячі християн і чотири тисячі інших мешканців району. Дядька заарештували 8 березня, коли він очолив демонстрацію на пагорбі за адміністративним офісом Іпо Мьон. Його засудили до двох років у в'язниці Ійджу. Наступного року дядька звільнили в рамках особливого помилування.

Навіть після звільнення, через суворе переслідування з боку японської поліції, Юн Гук ніколи не міг перебувати довго на одному місці й постійно переховувався. У дядька залишився великий шрам від катувань, через те що японська поліція колола його бамбуковим списом і вирізала шматок тіла. Вони проколювали списом його ноги та ребра, але він відповідав, що ніколи не здасться. Зрозумівши, що не можуть зламати дядька, японці запропонували йому посаду очільника району, якщо Юн Гук припинить участь у русі за незалежність. У відповідь він вигукнув: «Ви думаєте, я зможу обійняти посаду та працювати на таких злодіїв, як ви?»

Коли мені було близько семи чи восьми років, недовго дядько Юн Гук жив з нами. Дехто з учасників армії за незалежність Кореї приходив до нього. Вони не мали грошей, тож пробиралися вночі пішки крізь

сильний снігопад, щоб дістатися до нашого дому. Пригадую, батько накрив нас ковдрою з головою, аби ми, діти, не прокинулися. Я ж не спав і, лежачи

під ковдрою з широко розплющеними очима, прислухався до розмови дорослих. Попри пізню годину, мама зарізала курку і зварила локшину, щоб нагодувати борців за незалежність.

Донині я не можу забути слів дядька Юн Гука, які, затамувавши подих від хвилювання, я чув з-під ковдри. «Навіть якщо ти помреш, — казав він, — якщо ти помреш заради країни, благословення зійде на тебе». Він продовжував: «Зараз ми бачимо перед собою лише темряву, але обов'язково настане яскравий ранок». Через тортури він не міг повноцінно рухатися, але його голос був сильним.

Я пам'ятаю, мене турбувало питання: «Чому така чудова людина, як мій дядько, змушена була сидіти у в'язниці? Якби ми були сильнішими за Японію, цього б не сталося».

Дядько Юн Гук продовжував поневірятися країною, уникаючи переслідувань з боку японської поліції. Лише 1966 року, перебуваючи в Сеулі, я знову отримав звістку про нього. Дядько з'явився уві сні одному з моїх молодших двоюрідних братів і сказав: «Я похований у Чонсоні, провінції Канвон». Ми поїхали за адресою, яку він повідомив уві сні, і виявили, що він помер дев'ять років тому. Ми знайшли тільки зарослий бур'янами могильний курган. Дядькові рештки перепоховали в Паджу, провінції Кьонгі, поблизу Сеула.

Після визволення Кореї від Японії в 1945 році комуністи Північної Кореї почали без розбору вбивати християнських служителів і борців за незалежність. Дядько Юн Гук, побоюючись, що його присутність може завдати шкоди родині, втік від комуністів на південь, перейшовши 38-у паралель, та оселився в Чонсоні. Ніхто з рідних про це не знав. Він жив у віддаленій гірській долині, продаючи пензлі для каліграфії. Пізніше нам розповіли, що Юн Гук створив традиційну сільську школу, де викладав китайську класику. За словами деяких колишніх учнів, дядько

полюбляв спонтанно складати вірші китайськими ієрогліфами. Його учні переписали та зберегли близько 130 з них, включно з цим:

Мир для півночі та півдня

□□□□

Минуло десять років, як я пішов з дому на південь

□□□□□□

Потік часу прискорює посивіння мого волосся

□□□□□□

Я б повернувся на північ, але як це зробити?

□□□□□□

Те, що було задумано як короткочасне перебування, затягнулося  
надовго

□□□□□□

Носячи літній одяг з довгими рукавами

□□□□□□

Обвиваю себе шовковим віялом і думаю, що ж принесе осінь

□□□□□□

Наближається мир між Півднем і Північчю

□□□□□□

Діти чекають під навісом. Не потрібно так сильно хвилюватися.

□□□□□□

Незважаючи на розлуку із сім'єю і життя в Чонсоні, краї геть йому не знайомому, душа дядька Юн Гука була сповнена турботи про країну. Він залишив такі віршовані рядки: «Ставлячи мету на початку, присвяти себе високому стандарту; не дозволяй собі навіть найменшого особистого бажання (□□□□□□ □□□□□□)». Внесок дядька в рух за незалежніс посмертно визнаний урядом Республіки Корея в 1977 році президентською нагородою, а в 1990 році — орденом «За заслуги перед національним фондом». Навіть зараз я іноді читаю його поетичні твори. Вони просякнуті непохитною любов'ю до своєї країни, хоч і в

надзвичайній скруті.

Останнім часом я, вже літня людина, дедалі е частіше згадую дядька Юн Гука. Кожна фраза його поезії, що відображає душу, яка дбає про країну, проникає в моє серце. Я навчив наших членів пісні Дахан Джірі Га (Пісня про корейську географію), слова якої написав дядько Юн Гук. Я люблю співати цю пісню з нашими людьми. Коли я промовляю її слова «від гори Пекту до гори Халла», в мене немов тягар спадає з душі.

## **Пісня про корейську географію**

Корейський півострів на сході  
Розміщений серед трьох країн.  
На півночі — широкі рівнини Маньчжурії,  
На сході — глибоке та синє Східне море,  
На півдні — море багатьох островів,  
На заході — глибоке Жовте море  
Їжа в морях з трьох сторін,  
Наш скарб усі види риб.  
Могутня гора Пекту стоїть на півночі,  
Напуває водою річки Амрок і Тумен,  
Що течуть до морів на схід і захід,  
Позначає чіткий кордон з Радянським Союзом.  
Гора Кимган яскраво сяє в центрі,  
Заповідник для всього світу, гордість Кореї.  
Гора Халла височіє над блакитним Південним морем  
Як орієнтир для рибалок на морі.  
Чотири рівнини Тедон, Ханган, Кимган і Чонджу  
дають нашому народу їжу та одяг.  
Чотири копальні Унсан, Сунан, Гечон і Черьон  
дають нам скарби землі.  
Чотири міста Кьонсон, Пхеньян, Тегу та Кесон сяють над країною.  
Чотири порти Пусан, Вонсан, Мокпо та Інчхон  
зустрічають іноземні кораблі.  
Залізниці розходяться з Кьонсона,

З'єднуючи дві основні лінії, Кьоний і Кьонбу  
Розгалужені лінії Кьонвон і Хоннам проходять на північ і південь,  
Покриваючи півострів.  
Наші місця розповідають нам нашу історію.  
Пхеньян, 2000-річне місто Тангуна,  
Кесон, столиця Корьо,  
Кьонсон, 500-річна столиця Чосона,  
Кьонджу, сяє 2000 років культури Шілли, де народився Пак Хьоккосе,  
Серед вражаючих краєвидів Чунчона є Пуйо,  
Історичне місце, звідки пішли королі Пекче Чо і Онджо.  
Сини Кореї – піонери майбутнього, хвилі  
цивілізації омивають наші береги.  
Сходьте з пагорбів і простуйте вперед  
із силою у світ майбутнього!

*Сань'гочжи, або Записи трьох держав — китайська хроніка, присвячена історії Китаю періоду Сань'го (220—280 рр). Початково була збіркою приватних записів про події 3 століття.*

*Чве Нам Сон (1890-1957 рр.) — відомий корейський історик, поет і видавець, один з провідних членів Корейського руху за незалежність.*

*Лі Син Хун (1864-1930 рр.) — освітянин, член Корейського руху за незалежність.*

*Тангун — Тангун Вангóm — легендарний засновник першої корейської держави Кочосон (Давній Чосон). В корейській міфології є внуком бога небес. Головна фігура корейського фундаційного*

міфу.

Корьо — (кор. 高麗) держава на Корейському півострові, що з'явилася після падіння держави Шілла в 935 році й існувала до воцаріння династії Чосон в 1392 році.

Чосон — (кор. 조선; 1392–1897 рр.) — корейська династія і держава на території Корейського півострова.

Шілла — (кор. 新羅; 57 до н. е. — 935) — одне з трьох корейських королівств — прото-державне утворення племен південного сходу Корейського півострова. Шілла послідовно захопила два інших корейських королівства, Пекче у 660 і Когурьо у 668 роках, та об'єднала півострів. Наприкінці першого тисячоліття Шілла розпалася на пізні три корейські королівства, які були об'єднані державою Корьо у 935 році.

Пак Хьоккосе — (кор. 朴赫居世; 69 до н. е. — 4 н. е.) — корейський правитель, засновник і перший володар держави Шілла.

Пуйо — (кор. 百濟) — протодержава чи союз племен з елементами держави, що виник у басейні річки Сунгарі з центром у районі сучасного Харбіна в Північно-Східному Китаї.

Пекче — (кор. 百濟; 18 до н. е. (за легендою) — 660) — одне з трьох стародавніх корейських королівств поряд із Когурьо та Шілла.